
Proměna

„Život je někdy samá nepříjemnost,“ prohodila.

„No jo, když to není nic horšího,“ odpověděl, ale podle toho, jak zatínal zuby, pochopila, že se snaží potlačit zlost.

„Je mi líto, co se ti stalo.“

Zavrtěl hlavou a podíval se na nebe. „Větší starost mi dělá, jestli se domů dostaneme do tmy.“

Teď už jí bylo jasné proč. I Haley, Trickova kamarádka, nebo snad holka, se asi procházela v lese večer, když přišla o život. Kat si dřív myslela, že to udělalo nějaké zvíře, ale co to Beau ve třídě naznačoval? Zachvěla se a vzpomněla si, jak měla dojem, že ji někdo pozoruje oknem do kuchyně.

Zadívala se na zapadající slunce. „Nerada to říkám, ale nestihneme to.“

Trick sevřel volant pevněji. „Já vím.“

„Ale snad to nevádí. Volal jsi přece dědovi a řekl mu, že se opozdíme.“ Byla to pravda, slyšela, jak se Trick s Edem domlouvají po telefonu. A byla ráda, že to vyřídil, sama se totiž ještě neobtěžovala uložit si dědovo číslo do seznamu.

„To bohužel vadí,“ zašeptal Trick.

„On to pochopí,“ odpověděla. „Je mu přece jasné, že sis pneumatiky nepropíchl sám.“

„To jistě pochopí,“ ucedil Trick mezi zuby.

Silnice se vinula mezi stromy, jejichž koruny zářily v posledních slunečních paprscích. Pak slunce náhle zapadlo a zbyly z nich jen stíny, které se nakláněly nad autem, a už vůbec nepůsobily tak přátelsky jako za dne. Kat měla dokonce dojem, že se po nich některé větve, osvětlené Trickovými reflektory, natahují jako paže.

Silnice se zúžila do jednoho pruhu a Kat napadlo, co by se stalo, kdyby potkali nějaké jiné auto v protisměru. Ale to se tady asi nestávalo často.

Dál zírala okýnkem ven a snažila se něco zahlédnout, ale tma mimo místa ozářená světly auta se zdála naprostá a neproniknutelná. *Jsmetady docela sami*, uvědomila si. Nikde žádná jiná auta ani domy, nic. Jen silnice, tenhle temný prales a oni dva.

Zachvěla se. *Co kdyby se něco stalo s autem? Nebo s novými pneumatikami?* Po zádech jí přejel mráz, jak se marně snažila prohlédnout tmou. Možná že zvýšená opatrnost není až takový nesmysl. Zadívala se na Tricka a objala si pažemi trup. Měla chuť se zasmát tomu, jak je najednou vystrašená.

Projeli další ostrou zatáčkou a Trickův výraz se náhle změnil. Ve zlomku vteřiny něco zahlédla uprostřed silnice a pak už Trick křičel a prudce brzdil. Dostali se do smyku, Kat zalapala po dechu a opřela se o palubní desku.

A stejně rychle, jak se to seběhlo, bylo po všem. Auto s trhnutím zastavilo.

„Nedívej se tam,“ nařídil Trick.

Ale samozřejmě že se podívala. Jen pár centimetrů od předního nárazníku ležela přes cestu srna s vytřeštěnými, strnulýma očima. *Mrtvá!* Kat se podívala stranou, jak se jí zvedl žaludek, a vzpomněla si na vycpaniny v dědově domě. *Někdo ji musel porazit.*

Přesto se slyšela, jak říká: „Co se jí stalo?“

Trick neodpovídal.

Tělo zvířete blokovalo silnici a kvůli stromům po obou stranách nebylo možné ho objet. Kat prudce oddechovala a zadívala se na Tricka, kterému se ve tvářích hýbaly svaly, jak tiskl zuby. Pak se zadíval nahoru na nebe a něco zavrčel.

„Co?“

„Zůstaň tady.“

„Proč? Co chceš dělat?“ zeptala se. Zmocnila se jí panika. Co když Trick zmizí v lese a už se nevrátí? Co když ji tady nechá samotnou?

Nepodíval se na ni a jen zabral za ruční brzdu. „Půjdu ji odtáhnout z cesty. Zůstaň v autě a za nic na světě nevylejzej. V noci tu není bezpečno. Les je plný divokých zvířat a šílenců.“

„Šílenců?“ opakovala po něm. Co mělo *tohle* znamenat?

Zdálky k nim začalo doléhat známé bubnování. Měl snad na mysli tohle? Vlčí sanatorium? Ten chlápek z letadla byl sice dost divný a možná i blázen, ale do vraždícího maniaka měl dost daleko. Kat zaryla nehty do dlaní, snažila se na to soustředit a nepanikařit.

Trick se na ni zadíval a bylo jasné, že i on má strach. Srdce se jí rozbušilo ještě víc. „Fajn, zůstanu v autě.“

„Dobře,“ přikývl jakoby sám pro sebe. „Za minutku jsem zpátky.“

Pak vystoupil, zabouchl dveře a Kat napjatě sledovala, jak přešel do prostoru ozářeného reflektory. Popadl zvíře za přední nohy a ze všech sil zatáhl. Kat byla nakonec ráda, že mohla zůstat uvnitř, protože s tímhle by mu pomáhat nechtěla.

Trick se lopotil s těžkým tělem, kousek po kousku ho sunul ze silnice a Kat raději odvrátila hlavu, aby znova nezahlídla ty mrtvé oči. Ale pak zas viděla jen černočernou tmu, jak se přízračně tlačila na okýnko. To bylo ještě horší.

Zadávala se tedy zpátky, srna byla pryč. A Trick taky.

Kat se napřímila a mžourala před sebe, jestli někde uvidí jeho siluetu. Bubnování náhle zesílilo a její srdce tlouklo rychleji. Přesně takhle začínal každý horor. Teď ji tu zabije šílený manažer sekerou a Trick najde její mrtvolu až těsně předtím, než ho sekera srazí taky.

„Haley byla venku *sama*,“ zašeptala a její vlastní hlas ji v tichu děsil. Pak ji napadlo něco jiného. Co když ten, kdo Trickovi propíchl pneumatiky, taky nastražil srnu na silnici, aby ho dostal z auta? A teď je tam *sám* Trick! Co když ho někdo venku mlátí anebo ještě hůř... Někdo ho zabije jako prvního a pak teprve půjdou po ní.

Přestaň vyvádět. Srnu tam nikdo nemohl hodit kvůli nám.

Nakonec to nevydržela a srolovala okénko. „Tricku?“ zavolala.

Bylo slyšet jen zvuky lesa a nepolevující bubnování.

„Tricku, to už není legrace!“

Nic.

Rozechvěla se strachem.

Možná se zranil nebo zabloudil a potřebuje pomoc. Ale i kdyby dokázala dojet zpátky do školy nebo k dědovi a nezabila se v těch ostrých zatáčkách, nikdy by nenašla místo, kde Trick vystoupil.

Řekl, že má zůstat v autě, ale jak dlouho? Co si teď měla počít? Motor stále běžel, a tak rychle natáhla krk, aby se podívala, kolik je v nádrži benzinu a jestli nemůže dojít. Kontrolka ukazovala půlku nádrže, a Kat si trochu oddechla.

Tohle je přece směšné!

Zhluboka se nadechla, otevřela dveře a vystoupila.

„Tricku! To si pro tebe mám jít?“

Rožhlédla se, ale kromě několika strašidelných stromů ozářených reflektory nic neviděla. Ani světlo z vnitřku auta moc nepomáhalo, a tak zabouchla dveře a udělala několik kroků směrem k lesu. Náhle ucítila chlad až v kostech a měla dojem, že slyší šepot. Tedy ne přímo slyší, spíš cítí. A hororová představa, že se po ní větve natahují, se už nedala potlačit.

V korunách zahučel vítr a stromy zavržaly. Něco ji ze zadu chňaplo za triko, vyjekla, skočila kupředu a loktem se praštila o dveře auta. Sykla bolestí, ale nahmátla kliku, vpadla dovnitř a dveře za sebou zabouchla. Natočila se a snažila se ve světle palubní desky podívat na svou ruku. Měla roztržený rukáv a pod ním škrábanec, z něhož už prosakovala krev. Vtom do postranního okénka šlehla větev a Kat se pro uklidnění párkrát zhluboka nadechla.

Stromy neožívají. Jsou jen moc blízko u silnice.

Snažila se utiší, aby něco slyšela. Zase ty pitomé bubny! Kdyby toho aspoň na chvíli nechali...

Prásk! Něco přistálo na kapotě a Kat zaječela. Skrz přední sklo se do ní vpíjely pronikavé modré oči. Náhle se ozvalo hluboké, výhružné vrčení.

Pak se ta věc natočila a Kat uviděla celou tvář – stříbřitě šedou a obrovskou. Byl to vlk s krvavými tesáky a nepřestával vrčet.

Zaškrábal na okno, jak se na ni snažil dostat, a Kat zaječela jako nikdy v životě. Zvíře vyskočilo na střechu a začalo do ní bít tlapami tak silně, až se auto otřásalo, přitom neustále vrčelo.

Okno!

Začala ho zavírat, než by ho vlk našel, ale najednou se oknem protáhla ruka a chytila ji za triko.

Uhodila do ní a snažila se vyškubnout, ale pak zaslechla tři slova: „Zbraň! Pod sedadlem!“

Zalapala po dechu, když pochopila, že je to Trick, a rychle šátrala na zemi, dokud nenahmátla chladný kov. Pak zaslechla druhé zavrčení z jiné strany.

„Tricku,“ vyrazila ze sebe a chtěla ho varovat, že vlci jsou dva, jen měla příliš stažené hrdlo, aby ji mohl slyšet. „Tricku.“

Roztřeseně vytáhla revolver a prostrčila ho oknem, vyděšená už tím, že ho drží v ruce.

Trick krátce nato vystřelil do vzduchu, až jí zazvonilo v uších. Vlk seskočil z auta a stále vrčel. Ještě se otočil a zadíval se na ni. Z tlamy mu ukapávala krvavá pěna. Potom se vrhl tam, kde se u jejích dveří krčil Trick. Ten zaječel a znovu vystřelil.

Ozvalo se zavytí a vlk zmizel v lese. O pár sekund později byl Trick v autě a vypadal stejně vyděšeně jako Katelyn. Chytil ji za hlavu a natočil k sobě.

„Jsi v pořádku?“

Omámeně přikývla, stále šokovaná tím, co právě zažila.

„Zranil tě?“

„N-ne. Ale slyšela jsem ještě jednoho. Byli dva,“ vyrazila ze sebe.

„Fajn,“ řekl, pustil ji, ale pak si všiml její ruky a zaklel.

„Co je?“ vyděsila se znovu.

„Ty krvácíš. Říkalas, že se ti nic nestalo!“

„Aha, to mě jen škrábla větev.“

Trick se zabořil do sedadla, zavřel oči a dlouze si vzdychl. Pak se zeptal: „Tys vystoupila, vid’?“

„Ano,“ přikývla opatrně, protože nechtěla, aby zase křičel.

„To jsi měla štěstí.“ Upřeně se na ni zadíval. Po chvílce natáhl ruku, jako by se jí chtěl dotknout, ale na poslední chvíli ucukl. „Kat, prosím, už to víckrát nedělej, ano?“

Olízla si suché rty. „Co to bylo?“

„Vlk.“

Zdálky stále slyšeli bubnování. Vlky už několikrát viděla v zoo, ale žádného takhle obrovského a vzteklého.

„Vypadal spíš jako ďábel,“ vydechla, když našla správné slovo. „Já... já jsem myslela, že vlci na lidi takhle neútočí. Možná si myslel, že mu krademe večeři.“

„Tu srnu jsem odtáhl,“ odpověděl. „A ti blázni svým vytím a bubnováním jen plašej zvířata. Asi byl vyděšený a zmatený.“

Kat si vzpomněla na Haley. Třeba se něco podobného stalo i jí. Ocitla se sama v lese a napadl ji podrážděný vlk – možná i ten samý. Z představy, která jí bleskla hlavou, se jí udělalo špatně. Zemřít právě takhle – jak odporné.

„V tomhle lese není bezpečno, Kat,“ ozval se znovu Trick. „Je tady hodně zvěře a člověk snadno zabloudí. A na jednoho z těch panáků s vnitřním vlkem bych taky nerad narazil.“

Katelyn si znovu představila, jak se na ni to zvíře zadívalo, ty jeho žhnoucí modré oči a krvavé tesáky. Nevypadalo vůbec vystrašeně. Spíš vztekle, krutě a pobaveně. Začala se třást po celém těle, jak na ni zážitek dolehl plnou silou. Bubnování neustávalo a někde zpozzdálí se zase ozvalo vytí, až ji zamrazilo v zádech.

Trick sešlápl plyn a pneumatiky zakvílely. Kat se mrkla na ruku a byla ráda, že se krvácení zastavilo. Pak zavřela oči a opřela se do sedadla, protože už nedokázala potlačit slzy.

4

Když dorazili k domu, děda na ně čekal na verandě s puškou v ruce. Při pohledu na něj Kat pocítila kromě strachu ještě něco nového – vztek. Zastavili a ona vyskočila z auta a proběhla kolem Eda do domu. Chtěla hned zapadnout do pokoje, ale lovecké trofeje ji zahnal do kuchyně.

Z verandy slyšela dědův hlas: „Co se proboha stalo?“

Trickova odpověď k ní nedolehla, ale Edovo hlasité zaklení ano. Začala si šplíchat studenou vodou na obličej, jako by se pokoušela smýt zážitky několika posledních týdnů, a když si tvář osušila a otočila se, uviděla dědu stát na prahu. Palec jedné ruky si prostrčil poutkem na opasku kalhot a ve druhé stále držel pušku. Starostlivě si ji prohlížel.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Spustila paže podél těla. „Ne, to teda nejsem,“ odpověděla. „Řekl ti Trick, co se nám stalo?“

Ed přikývl.

„Ten vlk... to bylo monstrum,“ vyjekla a nesnášela se za to, jak se jí chvěje hlas.

„Tohle tady v lese žije,“ řekl děda. Opřel pušku o zeď a přešel ke Katelyn.

„Už jsi někdy střílela?“

„Samozřejmě že ne,“ křikla a zatvářila se zhnuseně.

„Tak je nejvyšší čas se to naučit.“

„Cože?“ Až doteď se Kat žádné zbraně nedotkla a ani to neměla v úmyslu. Zbraň zabila jejího otce. Děsila se jich víc než ohně nebo zemětřesení.

„Tohle je marlin,“ ukázal děda na pušku. „Pro lov není nic lepšího.“

„Já nikdy nic lovit nebudu!“

Přísně, ale klidně na ni pohlédl. „Chápu. Ale musím se postarat, aby ses nestala kořistí.“

Kořist. To slovo v její mysli vyvolalo hrozné představy – krev, strach a smrt. Vzpomněla si na vyceněné tesáky. Byla to zvířecí nebo jiná krev?

„Tak jo,“ souhlasila nakonec, „ale stejně nikdy nic nezastřelím. Ani toho vlka ne.“

Nastalo krátké ticho. Po Edově tváři přelétl mrak a jeho oči zledověly. „Tam venku je bestii mnohem víc.“ ...